

Nieuwsbrief 42 januari 2019

Redactioneel

Voor u ligt het tweeënveertigste nummer van de Nieuwsbrief. Een nummer waarin vooral de Mars voor de Terugkeer centraal staat. In het vorige nummer hebben we ook al een verslag vanuit Gaza gehad van deelnemers en ook nu is er weer een verslag waarin gewone Gazanen uitleggen waarom zij na negen maanden protesteren en ondanks het gevaar nog steeds gemotiveerd zijn om mee te doen. De aanleiding om er weer aandacht aan te besteden is dat deze mars in 2018 is uitgegroeid tot het belangrijkste instrument van de bevolking om zich te verzetten tegen de als maar voortdurende blokkade van de Gazastrook en de gevolgen daarvan voor het dagelijks leven van mensen. Aanvankelijk was het bedoeld als een actie van enkele weken tot 15 mei, de Israelische onafhankelijkheidsdag naar aanleiding van het zeventig jarig bestaan van Israel, maar vanwege de zeer gewelddadige reactie van Israelische kant vanaf de eerste protestdag toen al twaalf doden vielen, heeft dit ertoe geleid dat ook nu aan het eind van het jaar nog elke vrijdag protesten plaatsvinden en ook nog iedere keer slachtoffers vallen. Vandaar dat wij ook in 2019 doorgaan met onze inzameling voor de Palestinian Medical Relief Society bijvoorbeeld in januari met het organiseren een benefietdiner. Verder aandacht voor de nieuwe basiswet waarin Israel wordt gedefinieerd als een land exclusief opgericht voor de Joodse inwoners en om die reden ook wel de apartheidswet wordt genoemd. Ook nog een artikel over de groeiende samenwerking tussen de Groningse theaterwereld en Theatre Day Productions in Gaza.

Deelnemers aan de Mars van Terugkeer: "We gaan door tot de terugkeer en het opheffen van de belegering is gerealiseerd"

Met vastberadenheid hebben Palestijnen sinds 30 maart deelgenomen aan de grote terugkeermarsen om het beleg te breken. Dat doen ze in de buurt van de oostelijke grens tussen de Gazastrook en Israël. Mannen, vrouwen en kinderen zijn opgeroepen door de Palestijnse facties om de aandacht van de wereld te vestigen op het lijden van het Palestijnse volk, op de gesel van oorlog, moord en beleg. Ze laten zich niet intimideren door gewerschoten van de Israëlische bezettingsmacht of door traangasgranaten.

In 1948 hebben ongeveer 800.000 Palestijnen hun huizen en land verlaten, om aan de moordpartijen en bombardementen door de Israëlische bezettingsmacht te ontsnappen, die destijds bijna 15.000 Palestijnen doodden. Het aantal Palestijnse vluchtelingen is nu, 70 jaar na de Nakba, opgelopen tot ongeveer 5,9 miljoen

mensen. Daarvan wonen er 1,4 miljoen in de Gazastrook.

Talal Abu Zarifa, lid van het Centraal Comité van het Democratische Front en lid van de Opperste Nationale Autoriteit, ziet in de Mars voor Terugkeer een duidelijke

Vervolg op pg. 2

boodschap: "Wij als Palestijnen zullen ons recht op terugkeer niet opgeven. We eisen een einde aan de belegering van de Gazastrook die nu al 12 jaar duurt, want dit is een oorlogsmisdaad volgens het internationaal recht. Het recht op terugkeer kan niet worden geschrapt, ongeacht wat de VS en Israël proberen."

Abu Zarifa benadrukt het belang van deelname aan de marsen: de confrontatie aangaan met de aanvallen op de rechten van het Palestijnse volk. Hij legt de nadruk op de eenvoudige instrumenten die door de menigte gebruikt worden in de rally's, zoals brandende papieren vliegtuigen. Hij ziet bij de bezetter niet veel haast om het beleg van de Gazastrook op te heffen.

Motivatie om deel te nemen

Iedere vrijdag verzamelen zich duizenden Palestijnen massaal aan de oostelijke grens van de Gazastrook, om deel te nemen aan de vreedzame marsen van de terugkeer. En om onvermoeibaar het recht op terugkeer op te eisen naar hun dorpen en steden, waaruit ze in 1948 met geweld werden verdreven door de Israëlische bezetting.

Een schot met explosieve munitie in zijn been weerhoudt Ahmed Jumla (30 jaar) er niet van om na slechts enkele dagen terug te keren om deel te nemen aan de mars van de terugkeer. Op krukken, onverschillig voor de ernst van de schade aan zijn been, en zich niets aantrekkend van het feit dat het

Israëlische bezettingsleger in het wilde weg schiet. Hij wil toch meedoen aan de mars.

Jumla: "Ik keek naar de marsen op tv. Toen heb ik besloten om er met mijn vrienden heen te gaan om de plaats te verkennen en te zien wat er gebeurt. Het was dodelijke nieuwsgierigheid. Ik kwam op een slagveld vol zwarte rook en traangas, willekeurig afgeschoten door het Israëlische bezettingsleger. Overal doden en gewonden."

Dicht bij Jumla, en ook op krukken, staat Yazid Halabi (25 jaar) in de rij te wachten op zijn beurt om een behandeling te krijgen, nadat hij door een explosief in het been is geraakt tijdens zijn deelname aan de mars: "Ik ben er zeker van dat ik, na het herstellen van mijn verwondingen, terug zal komen om deel te nemen aan de mars voor de verlossing van het thuisland en Jeruzalem, en om het recht op terugkeer naar onze bezette gebieden." Al-Halabi:

"Ons uitgangspunt is vredig, we dragen geen wapens, maar we werden doelbewust en direct aangevallen door de bezetting met geweren en traangas."

Paramedici als doelwit

Het Israëlische leger schiet ook gericht op paramedici, ambulances en medisch personeel. Dit resulteerde volgens het Palestijnse ministerie van Volksgezondheid tot nu toe in het doden van 3 paramedici, het verwonden

van 455, en de beschadiging van een groot aantal van hun auto's.

Ahmed Shamlakh, een 22-jarige hospik, droeg het uniform van het Ministerie van Volksgezondheid, toen hij rechtstreeks werd geraakt door een explosief in zijn been. Hij was bezig met zijn werk: hij hielp bij het vervoer van gewonden en doden.

"Onze deelname aan de redding van burgers is niet minder belangrijk dan die van gewone burgers aan de marsen, we brengen onszelf in gevaar om het leven van mensen te redden," zegt hij.

Razan Najjar werd neergeschoten tijdens haar werk als paramedicus. Haar moeder zegt: "Ik droeg de regenjas die mijn dochter gebruikte als een paramedicus, en besloot om deel te nemen aan de mars van de terugkeer, om de taak van mijn gewonde dochter uit te voeren, waarbij ik eerste hulp heb geleerd van mijn dochter."

Razan Najjar werd geraakt door een explosieve kogel terwijl ze een zwaargewonde naar een ambulance bracht. Ze droeg één van de opvallende witte uniformen van het ambulancepersoneel en stak nog haar hand op naar de bezettingssoldaten, maar die schoten gericht op haar buik.

Woordvoerder Ashraf al-Qadra van het ministerie van Volksgezondheid zegt dat tussen 30 maart en 1 december 2018 tweehonderdveertig mensen werden gedood door het Israëlische bezettingsleger, waaronder drieënveertig kinderen en vijf vrouwen. In die periode vielen er 25.700 gewonden. Een deel belandde in ziekenhuizen, de rest werd ter plekke behandeld in medische veldtenten.

Participatie van vrouwen

Ondanks de impact van het geluid van kogels, de rook van brandende banden, vermengd met traangas, tonen ook vrouwen kracht en vastberadenheid. Ook zij nemen deel aan de

marsen, om het recht op terugkeer te benadrukken en het beleg te breken. Ondertussen zijn er vijf vrouwen vermoord en zijn er 2088 gewond geraakt. Dit bevestigt de veronderstelling dat er opzettelijk en gericht wordt geschoten op vrouwen door het Israëlische leger. Dit is een flagrante schending van alle internationale conventies.

Aida Abu Tujur (49) voelde zich gedwongen naar de marsen te gaan door zorgen om haar zoon Ahmed. "Hij ging elke vrijdag. Ik probeerde hem meer dan eens te stoppen, maar dat mocht niet baten," zegt ze. "Ik zat met een aantal vrouwen toen een jonge man op me af kwam en zei: 'Ik was bij je gewonde zoon Ahmed en ik nam hem mee in de ambulance. We vonden Ahmed op een bed terwijl artsen zijn been behandelden.' De volgende dag ging Abu Tujur naar het ziekenhuis om naar Ahmed te kijken. Hij zou geopereerd worden. Zijn hart stopte twee keer tijdens de operatie en hij kreeg water in zijn longen. Ahmed stierf enkele minuten later."

Nasrallah, een jonge vrouw van in de dertig, zegt over haar deelname aan de marsen: "Ik kende het grensgebied helemaal niet tot de marsen van de terugkeer. Ik demonstreerde vreedzaam mee in de mars. Maar toen zag ik opeens een Israëlische soldaat op ons schieten, op kinderen en jongeren. Dat heeft mijn gevoel veranderd. Nu ga ik wekelijks om deel te nemen aan het front, hoewel mijn familie het afkeurt. Er werd een stapel autobanden ontstoken om te voorkomen dat soldaten hun kogels en traangasgranaten gericht op burgers konden

Vervolg van pg. 3

schieten. Ik probeerde een kind te redden dat gewond was en ontdekte dat er gericht op haar werd geschoten. Ik werd verrast door een sterke klap in haar borst door een explosieve kogel. Die versnipperde haar milt, lever en delen van de maag.”

Nasrallah keert, ondanks de gevaren, terug naar de grens om weer deel te nemen aan de marsen. Ze heeft inmiddels last van haar luchtwegen, het gevolg van het verstikkende traangas dat wordt ingezet om te voorkomen dat de deelnemers hun acties voortzetten.

De familie van Khader (29 jaar) probeerde meerdere keren te voorkomen dat ze naar de grens ging om deel te nemen aan de marsen omdat haar familie bang is dat ze gewond raakt. Maar haar liefde voor het vaderland en haar wens om deel te nemen waren groter. Khader werd drie keer geraakt. De derde keer door een explosief in haar been. Toch keerde ze ook na die verwonding opnieuw terug naar de oostelijke grens van de Gazastrook om deel te nemen aan de mars voor de terugkeer om deze liefde te bevestigen en tot het thuisland te behoren.

Door: Haneen Othman

Vertaling: Marco in 't Veldt

Groninger muzikant O-Bat brengt single en clip "Free Gaza" uit

Op 1 december is de nieuwe single "Free Gaza" van Obed Brinkman (onder de artiestennaam O-Bat) gereleased. De bedoeling van de single is om aandacht te vragen voor de schrijnende situatie in de Gazastrook. Er werkten diverse muzikanten mee. Yasmijn (zang), Maple (trompet), Kristian (gitaar), Tammy (spoken word), Obed (keys, trombone, spoken word). Obed Brinkman schrijft al vanaf 2009 eigen muziek en teksten – zijn bekendste nummer is "Fuck de PVV" die ondertussen 100.000 keer is bekeken via YouTube

Tekst

(eerste zang deel)

(gaza) they chain our hands
(gaza) they bomb our land
(gaza) our world a ghetto
(gaza) our blood in the sand

(tweede zang deel)

(gaza) we will be free
(gaza) in peace we'll be
(gaza) violence must end now
(gaza) the right of our land

en aan het einde zijn tammy blue en ik in beeld en dan is de tekst:

obed: Here is what life is about in gaza

tammy: Gaza is on the verge of economic collapse

obed: 95 percent of the water in Gaza is unfit to drink

tammy: and unemployment is nearly 50 percent

obed: Farmers are among the biggest losers of the isolation of Gaza.

tammy: they have lost large tracts of land.

obed: Israel provides Gaza with only four hours of power each day

tammy: Israeli drones are watching movements in Gaza 24/7.

obed: The massive bombings of gaza are traumatizing for everyone

tammy: Israeli forces are killing Palestinian children in large numbers

obed: children killed near the border did not pose a direct threat

tammy: israel blocks medicine and food from entering gaza

obed: it is time for the world to wake up

tammy: it's time to free gaza

muziek, tekst en clip:

Obed Brinkman

De single is te downloaden via I-Tunes en te streamen via Deezer of Spotify.
De clip is te bekijken via YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=ZSj4dzvf568>

Uitnodiging benefietdiner t.b.v. de PMRS

Stichting
GRONINGEN-JABALYA

Op 25 januari benefietdiner ten bate van Palestinian Medical Relief Society

Op vrijdag 25 januari 2019 organiseert de Stichting Groningen-Jabalya een benefietdiner om de Palestinian Medical Relief Society in haar werk in Gaza te ondersteunen. De PMRS is een volledig onafhankelijke organisatie die onder bijzonder moeilijke omstandigheden probeert zo goed en zo kwaad als het gaat de medische zorg te verlenen aan zo'n 2 miljoen Palestijnen die bijna volledig afgesloten van de rest van de wereld moeten leven op een gebied ter grootte van Texel. Vanwege de blokkade is er een voortdurend tekort aan medicijnen en verbandmiddelen om zelfs maar een minimum aan zorg te kunnen leveren. Vandaar deze actie om de PMRS te ondersteunen. Tijdens de maaltijd zal Jan Keulen directeur van The Rights Forum, informatie geven en laten we filmpjes zien over het werk van de PMRS.

Zie voor meer informatie over de PMRS ook:

<https://www.groningen-jabalya.com/inzameling>

Column Carolien Roelants:
Gaza, een rampgebied dat niet meer te redden is.

In een nieuw rapport van de Wereldbank las NRC columnist Carolien Roelants dat de economie van de Gazastrook in vrije val is. Was er nog een economie? vraagt zij zich af.

Te vinden op: <https://bit.ly/2F6ONdk>

Het 4-gangendiner à € 60,00 per persoon, begint om 19:00 uur (welkom vanaf 18:30 uur), locatie: Munnekeholm 4, Groningen, ingang achterom.

Uw reservering is definitief wanneer het verschuldigde bedrag is ontvangen op het rekeningnummer van de Stichting Groningen-Jabalya: NL67 INGB 0007 5745 14 o.v.v. Benefietdiner PMRS, uw naam, adres en het aantal personen.

Er is een beperkt aantal plaatsen beschikbaar, reserveer daarom op tijd.

De maaltijd wordt verzorgd door cateraar "Met Tien aan tafel", gespecialiseerd in de Italiaanse keuken. In verband met de vele voorbereidingen stellen wij het zeer op prijs om ruim van te voren op de hoogte gesteld te worden van eventuele (bedreigende) voedsel-allergieën om teleurstellingen tijdens de avond te voorkomen. Heeft u vragen m.b.t. het diner of heeft u een voedselallergie, dan kunt u zich per mail richten tot:

Tineke Stofkoper van Met Tien aan tafel (mettienaantafel@gmail.com) of telefonisch een bericht achterlaten (06 – 22 43 56 45). Zij zal dan zo spoedig mogelijk contact met u opnemen.

Inzamelingsactie Gaza 2019

In juli en augustus 2014 richtte Israël met een verwoestende aanval een bloedbad aan onder de bevolking en bombardeerde hele wijken plat. De gevolgen zijn bekend: ruim 2100 doden waarvan ruim 300 kinderen en 11.000 gewonden waarvan ruim 3000 kinderen. Het grootschalige geweld is sindsdien gestopt, maar de blokkade is na tien jaar nog steeds niet verlicht waardoor de economie nauwelijks nog functioneert. De mensen hebben tekort aan alles, maar vooral aan perspectief. De bevolking is hiertegen in verzet gekomen. Sinds eind maart 2018 houden de Gazanen massaal elke vrijdag hun Mars van de Terugkeer aan de grens. Er zijn sindsdien al 240 doden en ruim 25.000 gewonden gevallen. De PMRS speelt een belangrijke rol als hulpverlener. Maar hulp bieden aan zoveel (zwaar)gewonden is praktisch onmogelijk met de gebrekkige middelen die hen ter beschikking staan. Want ook de PMRS heeft te maken met de blokkade waardoor er een chronisch tekort aan medicijnen, verbandmiddelen en andere medische hulpmiddelen is.

Daarom zetten wij onze hulpactie voor de Palestine Medical Relief Society voort. Deze kan een belangrijke rol spelen in het verlenen van die hulp maar dat kan alleen als zij over voldoende middelen beschikt. Voor meer info: <http://www.groningen-jabalya.com/inzameling>

**Stort op rekeningnummer NL92 INGB 0006 6876 78
t.n.v. Stichting Groningen-Jabalya o.v.v. "noodhulp"**

Israël is nu ook officieel een apartheidsstaat

Op 19 juli heeft de Knesset de basiswet aangenomen waarin Israël als natiestaat van het Joodse volk wordt gedefinieerd. Israël kent geen grondwet, maar basiswetten hebben een vergelijkbare status. Deze wet is al gekenschetst als apartheidswet omdat alle bestaande praktijken van institutionele discriminatie van Palestijnse burgers in Israël worden gelegaliseerd. Niet langer wordt de schijn opgehouden dat Israël een democratie is, want met deze wet staat nu zwart op wit dat de staat Israël exclusief voor de Joodse bevolking is opgericht. In alle artikelen worden andere burgers maar één keer genoemd namelijk in artikel 10 als het gaat over de religieuze feestdagen van niet-Joden.

Deze wet definieert Israël als 'het nationale tehuis van het Joodse volk' en ook is de nationale zelfbeschikking alleen voorbehouden aan het Joodse volk. De Joodse etniciteit is de basis van het burgerschap en niet het democratische uitgangspunt dat alle inwoners gelijke burgers zijn. Het recht op immigratie is bijvoorbeeld alleen voorbehouden aan Joden. Verder is het Hebreeuws de officiële taal en is het Arabisch gedegradeerd tot een taal met speciale status.

De positie van niet-Joodse burgers wordt op basis

van deze wet heel onzeker. Niet voor niets zijn de Druzen massaal de straat opgegaan om te protesteren. Zij zijn etnisch Arabisch, maar altijd loyaal geweest aan de Israëlische staat maar nu worden zij in feite afgedankt.

Ook de Joodse nederzettingen op de Westoever zijn volgens de wet van nationaal belang en de ontwikkeling en promotie ervan is een staatsaangelegenheid. Dat is opmerkelijk want deze nederzettingen liggen in bezet Palestijns gebied, maar dat wordt door de zionistische

ideologie ontkent. Dat leidt tot de bizarre situatie dat de internationaal erkende grenzen van Israël dus niet worden erkend door de huidige politieke meerderheid. Dat blijkt ook uit de definitie verwoord in het eerste artikel, waarin de staat Israël is opgericht in het land Israël, het historische thuisland van het Joodse volk.

Israël wordt dus opgerekt tot alle gebieden die historisch ooit tot het grondgebied van de Joden zijn gerekend en daar hoort de Westoever in die visie zeker bij. In feite wordt met deze wet het Groot-Israël concept gerealiseerd waarbij het grondgebied van Israël gelijk is aan het oude Britse mandaatgebied, maar zonder dat Joodse en Palestijnse inwoners over dezelfde rechten beschikken.

De positie van Palestijnse staatsburgers in Israël is door deze wet hooguit tweederangs om maar te zwijgen van de positie van Palestijnen in de bezette gebieden die helemaal geen rechten hebben.

Het aannemen van deze wet past in een trend van radicalisering van de Israëlische politiek. Deze radicalisering was al langer aan de gang, maar is recent gestimuleerd door een aantal ontwikkelingen.

Ten eerste de komst van Trump die zonder terughoudendheid heeft gekozen voor steun aan de huidige politiek van Israël en dat heeft onderstreept met de verplaatsing van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem.

Ten tweede de keuze van Mohammed Bin Salman de machthebber in Saoedi Arabie om zich aan te sluiten bij de coalitie VS/Israël om samen de anti-Iran coalitie te vormen. Daarmee laat hij de Palestijnen feitelijk vallen want voor hem is de strijd tegen Iran veel belangrijker en daarvoor kan hij de

steun van Israël en Amerika goed gebruiken.

Ten derde de voortdurende verdeeldheid tussen Fatah en Hamas, waardoor de Palestijnen politiek zwak zijn.

En ten slotte de vele andere recente conflicten in het Midden Oosten (Syrië, Irak, Jemen) waardoor de aandacht voor de kwestie Israël/Palestina flink is afgenomen.

Typerend voor het huidige politieke klimaat in Israël is dat een tegenvoorstel, ingediend door de Gezamenlijke Lijst (een samenwerking tussen Arabische partijen Balad, Ra'am, Ta'al en Hadash die samen 13 zetels hebben in de Knesset) niet eens in behandeling is genomen, laat staan dat erover gestemd is. En dat terwijl daarin wordt voorgesteld om iedereen gelijke rechten toe te kennen en twee nationale groepen te erkennen namelijk Joden en Palestijnen met ieder hun eigen autonome rechten.

Kortom een wet waar de democratische waarden wel het uitgangspunt zijn. Dat soort waarden zijn echter in het huidige Israël helaas niet erg populair.

Pieter van Niekerken

De vriendschapsband Groningen-Jabalya

Een nieuwe invulling ervan: “twinning” tussen theatergroepen

In juni 2015 bezocht een delegatie van het bestuur van onze stichting Jabalya. Het project “Jeugd in Jabalya” was net afgerond: de laatste studenten met een door de gemeente Groningen verschaft studiebeurs hadden hun diploma van het Nama’a College gehaald. De gereserveerde gelden waren daarmee besteed. Onze delegatie bestaande uit Jan Keulen en Lejo Siepe had als taak een nieuwe invulling van de vriendschapsrelatie tussen beide steden te onderzoeken. Eén van de organisaties waar zij mee spraken was Theatre Day Productions (TDP).

Sinds 1995 maakt Theatre Day Productions (TDP) drama en theater in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever en Jeruzalem met en voor kinderen en jongeren tussen 9 en 17 jaar. Daarnaast organiseren ze ook andere creatieve activiteiten als animaties maken en verhalen vertellen. TDP – de Arabische naam is “Ayyam Al Masrah” - is zowel een drama opleidingscentrum als een theatergezelschap.

In een prachtig theater in het centrum van de Gazastrook trainen ze jonge volwassenen in het vak van jeugdtheater. Jong zijn in Gaza betekent een leven met weinig ontplooiingsmogelijkheden.

Door de Israëlische blokkade en de gesloten overgang aan de Egyptische grens zitten jongeren gevangen in de smalle kuststrook. TDP laat

kinderen en jongeren in de Gazastrook via theater hun frustraties en angsten verwerken en hun zorgen uiten en geeft hen de mogelijkheid om op een positieve manier verantwoordelijkheid te nemen.

Contact TDP-Groningen-Jabalya

Contact vanuit de Stichting met TDP bestaat al langer. Al bij de voorbereiding van de bouw van het door Groningen gefinancierde jeugdcentrum in Jabalya waren er contacten tussen TDP-directeur Jan Willems en gemeenteambtenaar Dick Smit. Stichting Groningen-Jabalya kreeg de kans om in december 2008 TDP met de voorstelling “het spel” naar Groningen te halen. Het bezoek van de delegatie aan TDP kwam dan ook niet uit de lucht vallen.

De bestuursdelegatie bezocht in juni 2015 ook het Nama’a College. Dit is gevestigd in het gebouw van het door Groningen gefinancierde vroegere Jeugdcentrum. Wat onze delegatie opviel was dat de grote hal/activiteitszaal van het Jeugdcentrum nauwelijks voor het onderwijs van het Nama’a College gebruikt werd.

Zou deze misschien geschikt kunnen worden gemaakt als theater voor het TDP? Dit werd besproken met TDP maar ook werd de mogelijkheid geopperd om in Groningen op zoek te gaan naar geschikte partners voor TDP.

Dit was één van de suggesties die de delegatie terug in Groningen rapporteert.

De realisatie van een netwerk.

Begin 2018 komt Jan Willems naar Nederland en het Stichtingsbestuur nodigt hem uit in Groningen. Jan meldt dat er overleg is geweest tussen TDP, de gemeente Jabaya en het Nama'a College over het gebruik van de hal maar dat dit moeilijk ligt. Hier moeten de mensen in Gaza onderling uitkomen, of niet.

Wat betreft het zoeken naar contacten in de Groningse theaterwereld is Jan Willems enthousiast. Hij wijst er op dat TDP kwalitatief goed toneel maakt,

maar dat er in Gaza een eenzijdige oriëntatie is op de taal. Dat ligt verankerd in de Arabische cultuur. Graag zou Jan zien dat er vanuit Groningen impulsen kwamen m.b.t. andere aspecten van het theater: dans, muziek, meer lijfelijkheid, beeldend etc.

In de maanden daarna (we zijn afhankelijk van de momenten dat Jan Willems in Nederland is) organiseert het bestuur in overleg met adviseur Hans van Maanen een rondgang langs diverse gezelschappen.

Gesproken wordt met Het Houten Huis, De Steeg, het Jonge Harten festival, Noord Nederlands Toneel en de Noorderlingen. Eind van het jaar was er een bijeenkomst met alle betrokkenen waarbij het nieuwe netwerk van start ging.

In grote lijnen zijn dit de plannen:

- het geven van workshops en trainingen in Gaza door docenten afkomstig uit of betrokken bij de genoemde Groningse organisaties; voor de komende drie jaar in principe twee docenten per jaar.

- via Livestreaming uitwisselen van voorstellingen; het afgelopen jaar is daar ervaring mee opgedaan: vanuit TDP in Gaza was via streaming een

Vervolg op pg. 12

voorstelling te volgen in “de Krakeling” in Amsterdam. Vanuit Nederland is de voorstelling “Muziek van beneden” van Het Houten Huis naar TDP in Gaza gestreamd.

- acteurs en docenten van het TDP een aanvullende cursus/opleiding in Groningen bieden. In Groningen zijn er mogelijkheden; helaas is het voor de mensen uit Gaza op dit moment vanwege de Israëlische

blokkade niet mogelijk naar Groningen te komen. Maar zodra deze belemmering opgeheven is, gaan we ook hiermee aan de slag.

Het initiatief is nog heel pril, maar veelbelovend. We zullen van de ontwikkelingen verslag blijven doen.

Bert Giskes

Redactie: Bert Giskes,
Pieter van Niekerken,
Marco in 't Veldt,
Harm van der Veen.

Met medewerking van:
Haneen Othman.

Postadres: Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen

Telefonisch: Bert Giskes
050-5421370

Colofon

Vormgeving: Harm van der Veen info@groningen-jabalya.com

**Wilt u in het vervolg de nieuwsbrief digitaal ontvangen?
en/of wil je op de hoogte blijven van het Jabalya-project?**

**Schrijf je in voor de digitale nieuwsbrief via de rode knop 'aanmelden
niewsbrief' op de site www.groningen-jabalya.com**

Of juist liever met de post? Stuur dan naam en adres naar:
Stichting Groningen-Jabalya, Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen